

O zvířatech a lidech

Tak máme po prázdninách, většina školáků se vrátila do školních lavic, dovolené jsou ty tam a každodenní povinnosti podzimních dnů nás opět neminou. Proto také můj dnešní příspěvek z cyklu „O zvířatech a lidech“ věnuji našemu kolegovi, kamarádovi a pedagogovi panu učiteli Miloši Bickovi z 22. ZŠ v Plzni - Doubravce. Téměř dvoumetrový chlap s hlubokým hlasem, který když houkne na zlobiče ve třídě či na chodbě u školní jídelny, tak i žáci devátých ročníků zastříhají ušima, srazí paty a sklopí oči k zemi.

Miloše Bicka znám už přes dvacet let, nejenom jako pedagoga, ale hlavně jako čestného a zásadového člověka, který se aktivně zajímá o přírodu a dění kolem sebe. Naše první setkání se datuje ještě do doby černobílé fotografie, kdy jsme se potkali při zásahu a záchraně mladých poštolek hnízdících na Jiráskově náměstí v Plzni. Černobílá fotografie je pak z vypouštění odchovaných

mláďat, kterého se Miloš osobně zúčastnil. V tu dobu byla naše Záchraná stanice živočichů ještě ve výstavbě a Miloš ze svého učitelského platu na její výstavbu pravidelně finančně přispíval. Neuposílal však pouze peníze, ale aktivně chodil na naše akce, brigády či ornitologické vycházky a dny otevřených dveří. Jeho zájem o naši činnost a přírodu trvá dodnes, nechybí téměř na žádné naší ornitologické vycházce,

Mgr. Miloš Bicek - učitel

monitoruje hnízdění rorýsů na sídlišti v místě svého bydliště, pečuje a stará se o školní zahradu s jezírkem, v zimě příkrmuje s žáky drobné ptactvo na školním pozemku, věší a udržuje ptačí budky a loni dojednal a zařídil osazení celkem deseti budek pro rorýse na opravovaný plášť budovy jejich základní školy. Nechybí ani v našem adresáři příznivců činnosti DES OP, přičemž některé naše příspěvky a fotografie zapojuje do výuky.

I za katedrou patří kolega Bicek spíše k praktikům, kteří se snaží vychovávat své žáky hlavně vlastním příkladem, jasnou, přímou koncepcí a zásadovostí. V mých očích je to prostě stará škola v tom nejlepší slova smyslu, něco jako Igor Hnízdo ze Svěrákova filmu *Obecná škola*, který během jedné světové války stihl být jak na západní i východní frontě zároveň, tak v odboji u slovenských partyzánů, vězněm v nepřátelském zajetí i koncentračním táboře najednou.

Myslím, že mnoho žáků i jejich rodičů vnímá Miloše Bicka úplně stejně jako já, a že je pro ně určitou autoritou, i když třeba žáci občas žbrblají na to, že jako jediní

pěvecký sbor. V dětství hrával na housle, zvládne i violu, zůstal u kytary a foukací harmoniky. Vždycky ho zajímala biologie a příroda, je odchovancem E. T. Seetona (Dva divoši), Foglara (Rychlé šípy), Mayovka a vyznavačem Ligy lesní moudrosti. Patří mezi zaryté vlastence, uznává moudrost, zručnost a um našich předků. Miluje Šumavu, Prachaticko, Volary, Rejštejn, Velké Radkovic, Bílý potok a všechna ta místa, kam jako malý kluk s rodiči a jejich partou jezdil na dřevařskou chatu.

Svou pedagogickou kariéru začínal v obecní malotřídce v Seměvicích na Domažlicku, bydlel tam ve školním bytě, v zimě vstával ve tři ráno a přikládal do kotle, aby bylo ráno ve třídě teplo, vyučoval v tamních lesích, s dětmi sbíral houby, borůvky a rád vzpomíná na všechny ty zabíjačky, jitričky, škvarky, vajíčka a vše, co jako pan učitel dostával. Ze Seměvic přešel do Dolní Bělé na II. stupeň (matika, fyzika), po revoluci pak do Nečtin opět do malotřídky a ve finále do Plzně na Droubavku na 22. ZŠ, kde učí dodnes. Na všechna ta místa rád vzpomíná, i když ne vždy mohl učít to, co cítil a vnímal.

z mnoha se museli dopoledne na škole v přírodě učit, či že je přísný a vyžaduje kázeň. Na druhou stranu, který pedagog vezme své žáky v den jubilea úmrtí loutkaře Josefa Skupy na Ústřední hřbitov k jeho hrobu zapálit svíčku, či který pedagog s nimi zpívá a hraje při tom na kytaru, v zimě v největších mrazech je vezme na zimoviště vodního ptactva k řece Berounce a nebo druhou jarní sobotu na ornitologickou vycházku?

Narodil se v roce 1963 v Plzni, s rodiči a starším bratrem bydleli v činžovním domě v Plzni – Slovanech, v Jablonské ulici. Původně chtěl být hasičem, nakonec však, hlavně ze zdravotních důvodů, začal po gymnáziu studovat pedagogickou fakultu. Vystudoval učitele prvního stupně s rozšířením na hudební výchovu. Sám zpíval v pěveckém sboru Česká píseň, dnes vede školní

Sám je zastáncem pravdy, zdravého rozumu, vyváženosti a mělké ekologické stopy. Uznává motto J. W. Goetha: „Vraťme se ke starému, to je pokrok“. Po smrti chce zpopelnit a ideálně rozprášit z balonu nad šumavskými kopci. Má rád dobré moravské víno, klasickou českou kuchyni, lidové písně, vážnou hudbu, turistiku, kolo jako dopravní prostředek a hlavně všechno na rovinu a když věci jdou tak jak mají.

Již několikrát jsem ho lákal do politiky místní samosprávy, jsem přesvědčen, že právě taková lidé by konečně vnesli na politickou scénu svěží vítr, zdravý selský rozum, morálku a zodpovědnost. Pokaždé mě bohužel odmítl s tím, že jeho místo je ve škole, že se snaží vést děti k zodpovědnosti a čestnosti v rámci svých možností

a školních osnov, přičemž politikům ani politice nevěří. Natož pak na nějaké velké politické změny a něco nového, co je vždy stejně jen postaveno na touze vládnout a urvat si nějaké ty peníze.

Dnes se s Milošem Bickem setkáváme spíše jako přátelé, anebo při nějakém našem programu ekologické výchovy. Vážím si jeho názorů, postřehů a věcí, na které nemá a nikdy neměl problém mě upozornit. Vážím si ho i jako praktika a člověka, o kterém jsem přesvědčen, že dělá věci na maximum a má v naší společnosti své nezastupitelné místo. Myslím, že každý, kdo ho zná, mi musí dát zapravdu, i když třeba nemáme všichni na všechno úplně stejný názor.

■ Karel Makoň
DESOP Plzeň